

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Jiříkové a soudkyní Mgr. Ing. Martiny Lacinové a Mgr. Kamily Drábkové v právní věci žalobce [redacted], se sídlem [redacted], IČO [redacted], zastoupeného Mgr. Martinem Řandou, LL.M., advokátem v Praze 1, Truhlářská 13-15, proti žalovanému [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], právně zastoupenému Mgr. Ing. Danielem Krajčo, advokátem v Českých Budějovicích, náměstí Přemysla Otakara II. č. 36, o **zaplacení částky 396 295 Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 1.8.2016, čj. 28 C 104/2014-404,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně **s e** ve výroku v odstavci I. **p o t v r z u j e .**

Rozsudek soudu prvního stupně **s e** ve výroku v odstavci II. **m ě n í** takto:

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudem prvního stupně částku 226 814,45 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martina Řandy, LL.M., advokáta v Praze.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 15 759,90 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martina Řandy, LL.M., advokáta v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem uložil soud prvního stupně žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 396 295 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně jdoucím od 5.12.2013 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku. Zaplacení částky 396 295 Kč se žalobce domáhal z titulu bezdůvodného obohacení, které vzniklo žalovanému v souvislosti se zaplacením náhrady mzdy ve výši 825 211,79 Kč a úroku z prodlení ve výši 230 928,50 Kč podle rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 17.9.2013, čj. 25 C 230/2011-476, kdy nedopatřením došlo k tomu, že žalovanému byla žalobcem zaplacená částka náhrady mzdy představující hrubý výdělek a nedošlo k odpočtu částek odpovídajících dani ze závislé činnosti, pojistnému na sociálním a zdravotním pojištění a totéž se stalo i při vyplacení částky 230 928,50 Kč představující úroky z prodlení. Soud prvního stupně měl za prokázané, že žalovaný byl zaměstnancem žalobce, u Okresního soudu v Českých Budějovicích bylo vedeno řízení o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, rozsudkem ze dne 6.4.2011, čj. 18 C 221/2008-508 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22.9.2011, čj. 8 Co 1523/2011-556 bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru, které dal žalobce žalovanému, je neplatné. Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 17.9.2013, čj. 25 C 230/2011-476 pak byla žalobci uložena povinnost zaplatit žalovanému částku 828 211,79 Kč s příslušenstvím představující náhradu mzdy, částku 12 280 Kč s příslušenstvím představující náhradu tzv. jiného plnění a na nákladech řízení částku 179 599 Kč. Co do částky 81 344,21 Kč s příslušenstvím byla žaloba zamítnuta. Soud zjistil, že dne 11.10.2013 převedl žalobce na účet právního zástupce žalovaného částku 828 211,79 Kč, částku 12 280 Kč a dále částku 179 599 Kč a dne 16.10.2013 částku 233 499,50 Kč s poznámkou, že se jedná o úrok z prodlení z náhrady mzdy. Zjistil, že částka odpovídající dani ze závislé činnosti z částek 828 211,79 Kč a 230 928,50 Kč činí 279 788 Kč, sociální pojištění částku 68 845 Kč a zdravotní pojištění 47 662 Kč. Soud měl za prokázané, že úroveň znalostí žalovaného o pracovněprávní problematice a mzdové agendě byla v porovnání s jinými zaměstnanci zastávajícími u žalobce srovnatelné pracovní pozice standardní a nikoliv obvyklá. Odvolací soud v usnesení ze dne 6.8.2015, čj. 19 Co 1174/2015-314, jímž byl rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 12.3.2015, čj. 28 C 104/2014-270 zrušen, učinil závěr o tom, že při zjištění, že žalovaný disponoval ve srovnání s ostatními zaměstnanci na srovnatelných pozicích nadprůměrnými znalostmi pracovněprávní problematiky a své nároky uplatňoval fundovaně již v roce 2006, měl nepochybně vědomost o tom, že z hrubé mzdy je nutné odečíst zákonné odvody, což zaměstnavatel činil každý měsíc po dobu trvání jeho pracovního poměru. Odvolací soud uzavřel, že pokud žalobce poukázal na účet právního zástupce dne 11.10.2013 částku 828 211,79 Kč, částku 12 280 Kč a částku 179 599 Kč, která zcela odpovídá částce přiznané na jistinu ve výroku v odstavci I. rozsudku ze dne 17.9.2013, čj. 25 C 230/2011-476 a nákladům řízení podle výroku III. shora uvedeného rozsudku, pak musel žalovaný předpokládat, že žalobce vyplatil žalovanému plnění omylem, v hrubé výši. Odvolací soud vyslovil, že bylo zcela seznatelné, že zákonné odvody ze mzdy žalovaného odečteny nebyly, že v rozsahu, v jakém byl žalobce povinen provést z přisouzeného plnění srážky na povinné odvody, vyplatil žalovanému plnění omylem s tím, že podmínkou pro

vrácení neprávem vyplacených částek podle ust. § 331 zákoníku práce není znalost přesné výše takto neprávem vyplacené částky, postačuje vědomost žalovaného o tom, že srážky na povinné odvody nebyly provedeny. Soud prvního stupně vázán tímto názorem odvolacího soudu poté učinil závěr o tom, že žalovaný s ohledem na shora uvedené věděl nebo alespoň musel předpokládat, že mu náhrada mzdy byla soudem přiznána včetně povinných zákonných odvodů, bylo seznatelné, že zákonné odvody z náhrady mzdy ve výši 828 211,79 Kč odečteny nebyly a žalovaný věděl nebo musel předpokládat, že jde o částky omylem vyplacené, a to i pokud jde o neprávem vyplacené částky odpovídající dani ze závislé činnosti a pojistnému na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění z částky 230 928,50 Kč představující úroky z prodlení, neboť soud měl za prokázané (e-mail ze dne 4.11.2013), že žalovaný byl schopen zákonný úrok z přiznané náhrady mzdy spočítat. K bezdůvodnému obohacení žalovaného došlo již v okamžiku přijetí plnění na depozitní účet jeho právního zástupce, který žalovaný označil žalobci jako místo k zaplacení plnění a je zcela bezvýznamné, zda a jakou částku poté právní zástupce žalovanému na jeho účet přeposlal, neboť odvolací soud ve svém zrušovacím usnesení uzavřel, že pokud advokát částku přeposlal po odečtení nákladů za právní zastoupení, činil tak na základě právního vztahu se žalovaným. O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně za použití ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudem prvního stupně částku 453 501,24 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Proti tomuto rozsudku se žalovaný odvolal s tím, že soud své zjištění založil na svědeckých výpovědích, které v další části odůvodnění označil za nevěrohodné, resp. v jejich případě konstatoval, že by svědci mohli mít zájem na výsledku sporu ve prospěch žalobce, jelikož jsou jeho zaměstnanci. Zjištění založil také na e-mailové korespondenci mezi žalovaným a jeho právním zástupcem, zcela pomíjí, že e-mailová korespondence není bezprostřední formou komunikace. Při své účastnické výpovědi uváděl, že všechny věci týkající se pracovněprávní problematiky a mzdové agendy konzultoval s osobami v těchto oborech vzdělanými a i kdyby připustil, že z e-mailu ze dne 4.11.2013 vyplývá, že výpočet prováděl osobně, soud pomíjí skutečnost, že zmíněný výpočet se liší od výpočtu žalobce a soud měl zkoumat to, zda jeho výpočet je správný. Skutečnost, že jakákoliv osoba se pokusí o výpočet úroků z prodlení a dojde k nějakému výsledku, sama o sobě neznamena, že je schopna výpočet provést správně. Soud prvního stupně se spokojil se zcela nedostatečně odůvodněným právním názorem odvolacího soudu ohledně „seznatelnosti“, že zákonné odvody z jeho mzdy odvedeny nebyly a přestože v souladu s ust. § 226 odst. 1 o.s.ř. je soud prvního stupně tímto názorem vázán, nemůže být vázán názorem, který není založen na jakýchkoliv důvodech, nemůže být závazným právním názorem, jelikož se jedná o libovůli ze strany soudu. Závěr o seznatelnosti přebírá soud prvního stupně, i přestože v rámci řízení před soudem prvního stupně uvedla paní [REDAKCE], hlavní účetní žalobce, že není schopna namísto určit zákonné odvody, tím spíše toho nemůže být schopen řadový zaměstnanec, byť působil v odborové organizaci. Z čeho se má podávat vědomost o tom, že u konkrétních vyplacených částek nebyly učiněny zákonné odvody, se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nedozvídáme. Odvolací soud pouze bez dalšího konstatoval, že ve srovnání s ostatními zaměstnanci disponoval nadprůměrnými znalostmi pracovněprávní problematiky, přehlédl však, že nikdy a nikým nebylo tvrzeno, že je schopen sám spočítat zákonné odvody, realita byla taková, že se je vždy nechával počítat od třetí osoby. Další problematickou otázkou,

kteřou se soud nezabývá, je otázka možnosti posuzování dobré víry i po okamžiku přijetí neprávem vyplacených částek. Soud založil své rozhodnutí týkající se zákonných úroků z prodlení na jeho dobré víře, kterou prokazoval skutečnostmi, které se udály cca měsíc po přijetí těchto částek. Pokud připustíme, že je možné dobrou víru zkoumat i po okamžiku přijetí neprávem vyplacených částek, je otázkou, s jakým časovým odstupem lze takové zkoumání provádět. Žalovaný nesouhlasí ani s výrokem o nákladech řízení, soud se měl více zabývat otázkou účelnosti žalobcem vynaložených nákladů na právní zastoupení, když z celkového počtu 29,5 úkonů jich celých 10 odpovídá položce porada s klientem.

Žalobce nepovažoval odvolání žalovaného za důvodné. Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru o tom, že žalovaný věděl nebo musel předpokládat, že mu rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích, čj. 25 C 230/2011-476 byla přiznána, následně v důsledku omylu žalobce i vyplacena, náhrada mzdy v hrubé výši, když tento závěr opřel soud o zjištění, že žalovaný ve svých podáních v řízení o náhradu mzdy žalovaného po neplatném skončení pracovního poměru žalobcem vedeném soudem prvního stupně pod sp. zn. 25 C 230/2011 opakovaně argumentoval průměrnou hrubou mzdou, kterou ve svých podáních také vyčíslil a soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku o náhradě mzdy výslovně uvedl, že se jedná o hrubou mzdu. V rozsudku o náhradě mzdy soud opakovaně pracuje s pojmem hrubé mzdy, popř. hrubého měsíčního výdělku, průběžně v celém textu rozsudku a uvedené zcela dokládá nepravdivost tvrzení žalovaného o tom, že mu nebylo známo, že náhrada mzdy byla žalovanému přiznána a následně také vyplacena v hrubé výši. Argumentuje-li žalovaný tím, že jeho vědomost o vyplacení náhrady mzdy v hrubé výši nelze dovozovat z jeho podání ve věci sp. zn. 25 C 230/2011, protože jednotlivá podání připravoval jeho právní zástupce a nikoliv žalovaný osobně, toto tvrzení žalovaného je zcela irelevantní, jelikož uděl-li žalovaný svému právnímu zástupci řádně plnou moc pro zastupování v příslušném soudním řízení, nemůže nyní tvrdit, že by snad jeho právní zástupce činil cokoli bez jeho vědomí, pokynů či instrukcí. Uvedená argumentace žalovaného vyznívá obzvláště absurdně při zohlednění skutečnosti, že v dosavadním průběhu řízení byla opakovaně prokázána nadprůměrná orientace žalovaného ve mzdové agendě a relevantních pracovněprávních předpisech. Tvrzení žalovaného o tom, že soud založil svá zjištění ohledně vědomosti žalovaného o vyplacení náhrady mzdy v hrubé výši na výpovědích svědků, v jejichž případech konstatoval, že by mohli mít zájem na výsledku sporu, je vytrženo z kontextu odůvodnění rozsudku, žalovaný tímto tvrzením účelově a nesprávně parafrázuje část odůvodnění rozsudku, ve které soud výlučně ve vztahu ke svědecké výpovědi [REDAKCE] připustil, že by uvedený svědek mohl mít jako jednatel žalobce zájem na výsledku probíhajícího sporu a soud tento možný zájem na výsledku sporu při hodnocení jeho svědecké výpovědi vzal v úvahu. Svědeckou výpověď [REDAKCE] navíc hodnotil v kontextu ostatních provedených důkazů, což vyvrací tvrzení žalovaného o tom, že soud založil svá zjištění na účelových či jinak ovlivněných svědeckých výpovědích. Namítá, že žalovaný opakovaně mění svá tvrzení ohledně osob, se kterými údajně konzultoval otázky týkající se pracovněprávní problematiky a mzdové agendy, tvrdil, že se jednalo o jeho současného a předchozího právního zástupce, následně přednesl nové tvrzení o tom, že výpočty měla provádět známá či známý jeho strýce. Nenavrhoval však důkaz svědeckou výpovědí jakékoliv osoby, která by pro něj měla mzdové výpočty provádět. S ohledem na uvedené nemohl soud prvního stupně vyhodnotit tvrzení žalovaného ohledně výpočtu jeho

průměrného výdělku jinou osobou jinak než jako nepravdivá a účelová. Žalovaný vytýká soudu, že nepřezkoumával správnost výpočtu úroků z prodlení provedeného žalovaným, který byl uveden v e-mailu právního zástupce žalovaného ze dne 4.11.2013, pro vznik povinnosti žalovaného vrátit neprávem vyplacené částky však není potřebné, aby žalovaný znal přesně výši těchto částek, ale zcela postačuje vědomost žalovaného o tom, že částky byly vyplaceny neprávem. Z textu e-mailu je ale zřejmé, že žalovaný byl přesvědčen o správnosti jím provedeného výpočtu a byl připraven jím vypočtenou částku vymáhat i exekučně. Rozdíl ve výpočtu úroků z prodlení provedeným žalobcem a žalovaným činí 651,50 Kč, což s ohledem na celkovou výši úroků z prodlení představuje zcela minimální odchylku. Dokázal-li žalovaný vyčíslit výši úroků z prodlení s takovou přesností, nelze mít pochyb o tom, že mu musel být znám detailní způsob výpočtu úroků z prodlení, který byl navíc podrobně rozepsán v rozsudku o náhradě mzdy a popsán také v žalobě žalovaného o náhradu mzdy. V řízení tedy bylo prokázáno, že žalovaný byl v rozhodné době schopen spočítat výši náhrady mzdy včetně zákonných úroků z prodlení přiznaných rozsudkem o náhradě mzdy, nelze mít pochyb o vědomosti žalovaného o vyplacení náhrady mzdy včetně zákonných úroků z prodlení v hrubé výši. Žalobce zdůrazňuje, že závěr odvolacího soudu o tom, že podmínkou pro vznik povinnosti žalovaného vrátit neprávem vyplacené částky není vědomost žalovaného ohledně přesné výše takových částek, ale zcela postačuje vědomost žalovaného, že srážky na povinné zákonné odvody nebyly z přiznané náhrady mzdy provedeny, vychází z konstantní judikatury Nejvyššího soudu ČR, správnost tohoto závěru odvolacího soudu potvrdil i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 2.2.2016, čj. 21 Cdo 5743/2015-344. Pokud jde o dobrou víru žalovaného, ta byla soudem v souladu s relevantní právní úpravou a konstantní judikaturou posuzována k okamžiku vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalovaného, tj. k okamžiku přijetí plnění na účet právního zástupce žalovaného, který samotný žalovaný označil jako místo pro splnění dluhu žalobce. Soud prvního stupně posuzoval dobrou víru ohledně neprávem vyplacených částek na úrocích z prodlení na základě skutečností, které se udály cca měsíc po jejich přijetí a při posuzování vzniku bezdůvodného obohacení žalovaného ve vztahu k částce odpovídající odvodům z úroků z prodlení soud vycházel i z početných důkazů předcházejících vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalovaného, tj. především žaloby žalovaného o náhradu mzdy, rozsudku ze dne 17.9.2013 a také e-mailové komunikace žalobce a žalovaného ze dne 14. a 15.2.2009, 26.2.2010, 22.7.2012, která dokládá nadprůměrnou erudici žalovaného v oblasti mzdové agendy. Za správné považuje rozhodnutí soudu prvního stupně i o nákladech řízení. Žalobce doložil průběh porad se svým právním zástupcem čestným prohlášením a další postup spočívající ve zkoumání a prokazování účelnosti jednotlivých porad uplatněných žalobcem nebyl v rozporu se zásadou rovnosti stran.

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací shledal, že odvolání žalobce má náležitosti uvedené v ust. § 205 odst. 1 o.s.ř. Jako odvolací důvod je uveden odvolací důvod podle ust. § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř. Po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustné, přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek podle ust. § 212 o.s.ř., shora uvedené odvolací důvody neshledal a neshledal ani existenci jiných odvolacích důvodů.

Skutkové zjištění neodpovídá provedeným důkazům, jestliže výsledek hodnocení důkazů soudem není v souladu s ust. § 132 o.s.ř., a to vzhledem k tomu, že soud buď vzal

v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplynuly ani jinak nevyšly za řízení najevo, anebo pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo. Nesprávná jsou i taková skutková zjištění, která soud založil na vadném hodnocení důkazů. Typově jde o situace, kdy je logický rozpor v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. věrohodnosti anebo kdy výsledek hodnocení důkazů neodpovídá tomu, co mělo být zjištěno způsobem vyplývajícím z ust. § 133 až § 135 o.s.ř. Nesprávným právním posouzením věci je omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav (skutkové zjištění). O mylnou aplikaci právních předpisů se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít nebo aplikoval sice správný předpis, ale nesprávně jej vyložil (srovnej Bureš, Drápal, Mazanec, Občanský soudní řád, Komentář k ust. § 205, C. H. Beck). Odvolací soud k odvolání žalovaného přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně a pochybení soudu při zjišťování skutkového stavu a při právním hodnocení věci neshledal. Podle ust. § 226 odst. 1 o.s.ř. bylo-li rozhodnutí zrušeno a byla-li věc vrácena k dalšímu řízení, je soud prvního stupně vázán právním názorem odvolacího soudu.

Podle ust. § 331 zákoníku práce vrácení neprávem vyplacených částek může zaměstnavatel na zaměstnanci požadovat, jen jestliže zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené, a to do tří let ode dne jejich výplaty. Odvolací soud v usnesení ze dne 6.8.2015, čj. 19 Co 1174/2015-314 uzavřel, že zaměstnanec, který se bezdůvodně obohatil na úkor zaměstnavatele tím, že od zaměstnavatele přijal peněžité plnění neprávem (tj. bez právního důvodu, z neplatného právního úkonu nebo z právního důvodu, který odpadl), je povinen bezdůvodné obohacení vydat zaměstnavateli jen tehdy, jestliže věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o peněžité plnění nesprávně určené nebo omylem vyplacené. V případě, že nevěděl a ani nemohl z okolností předpokládat, že jde o peněžité plnění nesprávně určené nebo omylem vyplacené, může si zaměstnanec bezdůvodné obohacení, které tímto způsobem (neprávem) získal na úkor zaměstnavatele, ponechat. Odvolací soud vyšel ze zjištění, že z rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 17.9.2013, čj. 25 C 230/2011-476 je zřejmé, že soud vycházel při výpočtu náhrady mzdy žalovaného z průměrného hrubého výdělku, v odůvodnění rozsudku je citováno ust. § 352 a násl. zákoníku práce o hrubém výdělku, jeho výpočtu a rozhodném období. Náhrada mzdy žalovaného tedy byla vypočtena z hrubé mzdy žalovaného, v odůvodnění tohoto rozsudku je uveden i podrobný výpočet náhrady mzdy vycházející z hrubého měsíčního výdělku žalovaného. Vyšel z toho, že žaloba podaná žalovaným, její rozšíření a konkretizace výpočtu žalované náhrady mzdy vychází z hrubého měsíčního výdělku žalovaného a ze zjištění soudu o tom, že žalovaný disponoval ve srovnání s ostatními zaměstnanci na srovnatelných pozicích nadprůměrnými znalostmi pracovní právní problematiky, své nároky uplatňoval fundovaně a již v roce 2006 byl schopen řešit otázku zákonných odvodů. Pokud žalobce poukázal na účet právního zástupce dne 11.10.2013 částku 828 211,79 Kč, částku 12 280 Kč a částku 179 599 Kč odpovídající zcela přiznané jistině ve výroku v odstavci I. rozsudku ze dne 17.9.2013, čj. 25 C 230/2011-476 a nákladům řízení podle výroku III. shora uvedeného rozsudku, pak žalovaný musel předpokládat, že žalobce vyplatit žalovanému plnění omylem v hrubé výši. Odvolací soud ve svém zrušovacím usnesení uzavřel, že bylo zcela seznatelné, že zákonné odvody ze mzdy žalovaného odečteny

nebyly a že v rozsahu, v jakém byla žalobkyně povinna provést z přisouzeného plnění srážky na povinné odvody, vyplatila žalovanému plnění omylem. Odvolací soud uzavřel, že podmínkou pro vrácení neprávem vyplacených částek není znalost přesné výše takto neprávem vyplacené částky, postačuje vědomost žalovaného o tom, že srážky na povinné odvody provedeny nebyly. Soud prvního stupně právní názor odvolacího soudu respektoval, jeho závěr o tom, že žalovaný věděl nebo alespoň musel předpokládat, že mu náhrada mzdy byla soudem přiznána včetně povinných zákonných odvodů a že částky žalobcem vyplacené na jistinu a nákladech řízení zcela odpovídaly přisouzenému plnění, je správný. Správný je i závěr soudu o vědomosti žalovaného o tom, že tyto částky byly žalovanému vyplaceny v hrubé výši, bez toho, že by z jeho mzdy byly odečteny srážky na povinné odvody, tedy omylem. Odvolací soud opětovně zdůrazňuje, že postačuje vědomost žalovaného o tom, že srážky na povinné odvody nebyly provedeny, podmínkou pro vrácení neprávem vyplacených částek není znalost přesné výše částky neprávem vyplacené. Soud prvního stupně učinil po provedeném dokazování správný závěr i o vědomosti žalovaného o tom, že z částky 230 928,50 Kč představující úroky z prodlení nebyly provedeny zákonné odvody a že částka odpovídající zákonným odvodům z této částky mu byla vyplacena omylem. Soud vyšel především z e-mailové korespondence mezi právním zástupcem žalovaného a žalobcem, z e-mailu ze dne 4.11.2013, ze kterého dovedl, že žalovaný byl schopen zákonný úrok z prodlení z přiznané náhrady mzdy spočítat. To, že žalovaný věděl, jaká částka činí úroky z prodlení z částky přisouzené shora uvedeným rozsudkem vyplývá i z e-mailu ze dne 30.10.2013 zaslaného žalovaným [REDAKCE], zaměstnankyni žalobce, jímž soud prvního stupně provedl důkaz při jednání dne 12.1.2015 a z něj bylo zjištěno, že žalovaný sděluje [REDAKCE], že částka 233 499,50 Kč neodpovídá skutečnosti, trvá na výkonu rozhodnutí (exekuci), sděluje, že „neodpustí ani desetník, natož korunu“ s tím, že „vše přepočte do haléřů a ošidit ho není šance“. Pokud tedy žalobce byl schopen částku představující úroky z prodlení spočítat a žalobci sděluje, že úroky z prodlení nesouhlasí, pak byla-li žalobci vyplacena částka 233 499,50 Kč (230 928,50 Kč představující úrok z náhrady mzdy a 2 571 Kč z náhrady škody), musel žalobce vědět, že zákonné odvody ze mzdy žalovaného odečteny nebyly. K získání bezdůvodného obohacení žalovaného došlo již okamžikem přijetí plnění, dnem přijetí plnění na účet advokáta, který žalovaný jako místo k plnění pro splnění dluhu označil. O vědomosti žalovaného o tom, že jde o peněžité plnění nesprávně určené nebo omylem vyplacené, nesvědčí pouze okolnosti, které tu byly v den připsání částky na účet žalovaného, případně jeho právního zástupce, na nedostatek dobré víry žalovaného v okamžiku přijetí omylem vyplacených částek lze usuzovat i ze skutečností, které nastaly v době časově související s přijetím vyplacených peněz. Jestliže žalovaný dne 30.10.2013, tedy dva týdny po zaplacení úroků z prodlení sděluje pracovníci žalobce, že částka poukázaná na úrocích z prodlení neodpovídá, že vše přepočte do haléřů a ošidit ho není šance, nutno dovést, že žalovaný věděl, jaká částka odpovídá úrokům z prodlení a že plnění bylo vyplaceno včetně zákonných odvodů. Výpočet žalovaného se sice zcela neshodoval s výpočtem žalobce (lišil se pouze o 651,50 Kč), jak vyplynulo z e-mailu ze dne 4.11.2013, s ohledem na nadprůměrné znalosti v oblasti pracovněprávní problematiky však žalovaný musel i přes rozdílný výpočet předpokládat, že v rozsahu, v jakém byl žalobce povinen z částky představující úrok z prodlení z náhrady mzdy (230 928,50 Kč) provést „povinné odvody“, vyplatil žalovanému plnění neprávem, když podmínkou pro vrácení neprávem vyplacených peněz není znalost přesné výše takto neprávem vyplacené částky. Odvolací soud

považuje rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o zaplacení částky 396 295 Kč s příslušenstvím za správný, a proto byl podle ust. § 219 o.s.ř. potvrzen.

Odvolací soud změnil pouze výrok o nákladech řízení podle ust. § 220 o.s.ř. a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudem prvního stupně částku 226 814,45 Kč. Odvolací soud přihlédl k tomu, že vyhláška č. 484/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů, která upravovala sazby odměny za zastupování účastníka advokátem stanovené paušálně pro řízení v jednom stupni byla nálezem Ústavního soudu ze dne 17.4.2013 č. 116/2013 dnem 7.5.2013 zrušena, a proto odvolací soud určil pro účely náhrady nákladů řízení paušální sazbu odměny pro řízení v jednom stupni s přihlédnutím k povaze a okolnostem projednávané věci a ke složitosti (obtížnosti) právní služby poskytnuté advokátem (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 10.2.2015 sp. zn. 21 Cdo 616/2014). Odvolací soud dospěl k závěru, že za řízení před soudem prvního stupně náleží právnímu zástupci žalobce odměna ve výši 50 000 Kč, před soudem odvolacím odměna ve výši 10 000 Kč, stejně tak i před soudem dovolacím, tedy částka 10 000 Kč a za řízení před soudem prvního stupně po zrušení rozsudku odvolacím soudem také částka 50 000 Kč. Na odměně tak právnímu zástupci žalobce náleží celkem částka 120 000 Kč, k té je třeba připočíst 18 režijních paušálů po 300 Kč, tedy částku 5 400 Kč. Odvolací soud oproti soudu prvního stupně nepřiznal právnímu zástupci žalobce odměnu za porady s klientem dne 10.11.2014, 26.2.2015, 20.4.2015, 19.4.2016 a 25.7.2016, které proběhly před jednáním soudu, neboť je nepovažoval za účelně vynaložené a za účelně vynaložené nepovažoval ani písemné podání, závěrečnou řeč ze dne 11.3.2015, neboť ta mohla být právním zástupcem žalobce přednesena na jednání dne 12.3.2015. Za účelně vynaložené podání nepovažoval ani podání ze dne 27.7.2016, v němž se žalobce vyjadřuje k návrhu žalovaného na provedení důkazů. Na jízděm byla odvolacím soudem přiznána částka 20 197,90 Kč, oproti soudu prvního stupně nebylo přiznáno jízdné k právním poradám, které byly považovány za neúčelné, a proto nebyla v souvislosti s poskytnutím těchto úkonů přiznána ani ztráta času. Na ztrátě času tak byla přiznána částka 9 100 Kč a náklady právního zastoupení tak celkem dosahují částky 154 697,90 Kč, spolu s 21% DPH ve výši 32 486,55 Kč činí částku 187 184,45 Kč. S připočtením zaplaceného soudního poplatku z žaloby a z odvolání celkem ve výši 39 630 Kč tak náklady před soudem prvního stupně činí 226 814,45 Kč.

Výrok o nákladech odvolacího řízení vyplývá z ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., na základě kterých byla žalobci v odvolacím řízení úspěšnému přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení. I tato náhrada byla stanovena paušální částkou 10 000 Kč, k té dále náleží 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy částka 600 Kč, a to za vyjádření k odvolání žalovaného a za účast u jednání. Spolu s jízdným ve výši 1 624,70 Kč z Prahy do Českých Budějovic a zpět a ztrátou času ve výši 800 Kč a 21% DPH ve výši 2 735,18 Kč tak náklady odvolacího řízení dosahují částky 15 759,90 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o.s.ř. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR v Brně u Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Tento rozsudek lze k návrhu vykonat, pokud by povinnosti v něm stanovené nebyly včas a řádně splněny.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 24. listopadu 2016

JUDr. Iveta J i ř í k o v á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Veselá